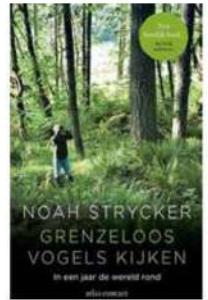

Grenzeloos vogels kijken

Dick A. Jonkers

Wie zou dat niet willen? Over de hele wereld zwerven en proberen zoveel mogelijk vogelsoorten te ontdekken. De auteur -Noah Strycker- deed dat in 2015 een jaar lang en zijn jacht, hij noemt het extreem vogelen, leverde maar liefst 6042 soorten op. Het over de hele wereld vogels kijken en binnen een jaar een recordaantal vogelsoorten scoren ('Big Year') is een rage aan het worden. Dit is lang niet voor iedereen weggelegd. Men moet het zich financieel kunnen permitteren, of gesponsord worden. De auteur was zeer gedreven en rigoureuus. Hij zegde zijn baan op, joeg het grootste deel zijn spaargeld er doorheen en maakte het uit met zijn vriendin. Op plastische

wijze worden de ontberingen die hij ondergaat beschreven. Ook hoe hij op een schip vanuit een warm bad op een Antarctica-expeditie naar pinguïns speurt, te midden van een kleurrijk andersoortig gezelschap. Om serieus te worden genomen hield de auteur zich strikt aan een checklist. Dode vogels bijvoorbeeld, mochten niet worden aangekruist. Er wordt verhaald over andere gedreven vogelaars, die hij tegenkomt, of inschakelt, zoals bij het speuren naar een diadeemplevier in Chili. Een apart hoofdstuk is gewijd aan de historie van het soorten jagen, 'twitchen', een activiteit, die ook in ons land door nogal wat vogelaars met veel plezier wordt beoefend. Door het hele

boek heen worden de trips en waarnemingen enthousiast beschreven en wordt men als het ware aan de hand meegenomen met de schrijver en zijn metgezellen. Dit gevoel kwam bij mij boven drijven met het verhaal over het bezoek aan een baltsplaats van de rode rotshaan. Er kwamen daardoor herinneringen op aan bezoeken in Suriname bij een dergelijke arena •

Strycker, J., 2017:
Grenzeloos vogels kijken.
Vertaling Nico Groen. Uitgeverij Atlas
Contact Amsterdam/Antwerpen.
320 bladzijden. ISBN 978 90 450 3285 6.
Prijs Euro 24,99.

Jongerengroep van eksters

Dick A. Jonkers

Op 20 februari 2018 werd mijn oog getrokken door een groep van twintig eksters, die af en aan vlogen naar een breed uitgewaaierde eik. Niets bijzonders, zullen degenen zeggen, die

Jongerengroep van eksters

wat meer van eksters weten. Gewoon een groep, die aan het voorverzamen is voor vertrek naar een gezamenlijke slaapplek. Het was die dag echter geen

David Quinn

avondschemer toen ik de groep waarnam, maar tegen half tien in de ochtend. Er vond een scala van gedragsvertoon plaats: door elkaar heen fladderen, naar elkaar duiken, achtervolgingen en roepen. Na een half uur loste de groep op en waaierden de eksters uit in alle richtingen. Ook in de dagen erop, tot het eind het van de eerste week van maart, hielden de voorstellingen aan. Darwin beschreef het gedrag al in 1871. Het zijn ceremoniële bijeenkomsten van jonge vogels die zich bezighouden met paarvorming en het afbakenen van territoria. De toptijd daarvoor is de periode januari tot maart. Er was geen interactie met twee territoriale paren, die voortdurend bij hun nesten in de weer waren, op zo'n honderd meter afstand van de 'baltsboom' •